

gelse, jfr. § 30, stk. 1 og 3 sammenholdt med socialministeriets cirkulære nr. 49 af 27. marts 1934, afsnit II B., dels 2) overfor personligt understøttede i sygdomstilfælde, jfr. § 30, stk. 4.

ad 1) Forsorgslovens § 30, stk. 1, bestemmer, at hvor hjælpen ikke er givet med trangtilfældets art, er det sociale udvalg med visse undtagelser frit stillet i sit skøn over forsørgelsesmåden, og § 30, stk. 3, bestemmer bl. a., at hvor forholdene tillader det, går understøttelse i hjemmet forud for indlæggelse i forsørgelsesanstalt. Ifølge § 45, stk. 3, kan det sociale udvalg kræve politiets bistand til indlæggelse af personer, der er henvist til at modtage hjælp i form af indlæggelse på forsørgelsesanstalt, jfr. § 45, stk. 2. Disse bestemmelser er i det ovennævnte cirkulære af 27. marts 1934 og senere praksis fortolket således, at der kan ske tvangsmæssig anbringelse på en arbejdsanstalt af personer, der ikke egner sig til kontant forsørgelse, særlig arbeidsmodvillige personer, og denne praksis er godkendt af højesteret. Frihedsberøvelse, der blot er begrundet i arbejdsuvillighed eller hensynet til den mest effektive forsørgelsesmåde, kan imidlertid ikke henføres under noget af de i konventionen opregnede undtagelsestilfælde, hvor frihedsberøvelse er hjemlet.

ad 2) Forsorgslovens § 30, stk. 4, giver det sociale udvalg ret til i sygdomstilfælde med lægens samtykke at indlægge enhver personligt understøttet på sygehus, alderdomshjem, plejestiftelse eller i en forsørgelsesanstalts sygeafdeling, og ifølge lovens § 45, stk. 3, kan udvalget kræve politiets bistand til indlæggelsen. Denne regel der giver en almindelig ret til tvangsindlæggelse af understøttede syge uden hensyn til, om de fortsat ønsker at modtage hjælp, kan ikke anses for at være i overensstemmelse med konventionen, der i artikel 5, stk. 1 e, kun giver hjemmel til frihedsberøvelse i visse bestemt angivne sygdomstilfælde.

For på de to foran nævnte punkter at bringe forsorgsloven i overensstemmelse med konventionen vil det være nødvendigt at ændre § 45, stk. 3, således, at politiets bistand alene kan kræves i de tilfælde, hvor der udtrykkeligt er hjemmel til tvangsindlæggelse på anstalt efter kapitlerne XXV—XXVII i forsorgsloven samt endvidere i de i § 30, stk. 4, nævnte tilfælde, såfremt det ved lægeerklæring godtgøres, at den under-

støttede er i en abnorm sindstilstand, og at det ville være til åbenbar ulempe for ham selv, om indlæggelse ikke fandt sted. Efter denne ændring vil grundlaget for den i cirkulære af 27. marts 1934, afsnit II. B, givne fortolkning af § 30, være bortfaldet, og denne del af cirkulæret vil derefter blive tilbagekaldt af arbejds- og socialministeriet.

Til § 3.

§ 207 hjemler tvangsforanstaltninger over for forsømmelige bidragskyldige til børn født udenfor ægteskab. Bestemmelsen foreslås ophævet, da den er af pønål karakter og iøvrigt går ud over, hvad der er nødvendigt for at sikre forsørgelses- og bidragspligtens opfyldelse, navnlig derved, at tvangsanbringelsen kan opretholdes, selvom pågældende betaler de skyldige beløb.

Til § 4.

§ 218 henviser forsåvidt angår virkningen af bidragsudbetaling til ægtebørn til de i §§ 204—208 for bidrag til børn født udenfor ægteskab givne regler. Som følge af ophævelsen af § 207 må § 218 dels ændres redaktionelt, dels må bestemmelsen i § 218, stk. 2, der er af pønål karakter, udgå.

Til §§ 5—7.

Bestemmelserne i §§ 312—14, der omfatter tvangsforanstaltninger over for forsømmelige forsørgere, foreslås ændret således, at deres pønåle virkninger ophæves og således, at tvangsanbringelse kun kan opretholdes, indtil de skyldige bidrag er betalt.

Til § 8.

§§ 318—20, der indeholder regler om aflevering til forsørgelsesvæsenet af visse fanger, der løslades efter strafafsoning, foreslås ophævet, idet frihedsberøvelse af denne art kun kan anses for at være i overensstemmelse med konventionen i det omfang de pågældende fanger, i det øjeblik de løslades, må betragtes som erhvervs- og subsistensløse, idet de da må anses for omfattet af reglen om vagabonder i konventionens artikel 5, stk. 1 e.

Det bemærkes, at bestemmelserne kun er anvendt meget lidt i praksis, at justitsministeriet og direktoratet for fængselsvæsenet har tiltrådt, at bestemmelserne ophæves, så-